

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODLASKIEGO

Białystok, dnia 4 grudnia 2015 r.

Poz. 4021

UCHWAŁA NR XII/65/15 RADY MIEJSKIEJ W DROHICZYNIE

z dnia 26 listopada 2015 r.

w sprawie nadania nazwy obszarowi położonemu w Drohiczynie

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 1515) uchwała się, co następuje:

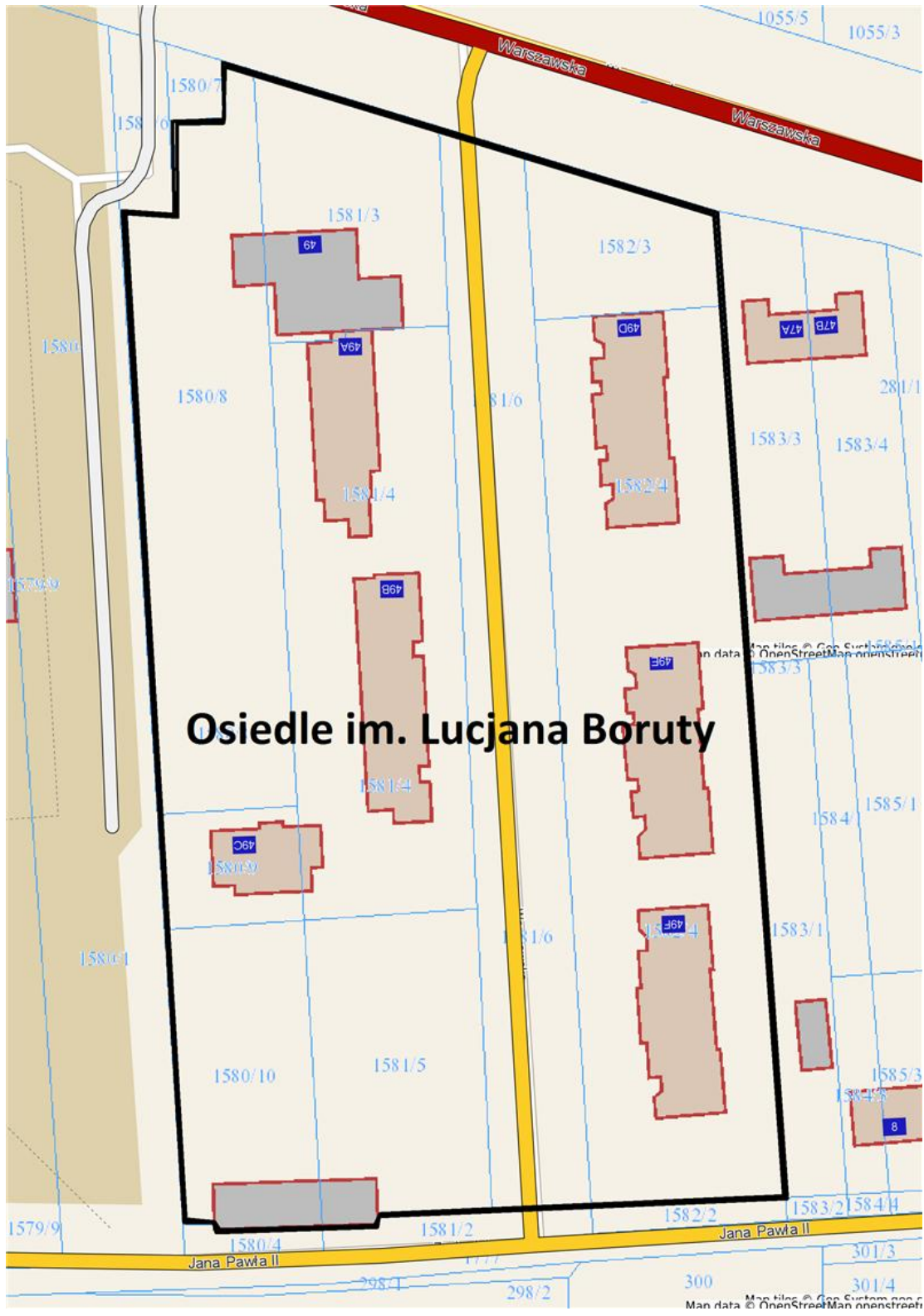
§ 1. 1. Rada Miejska w Drohiczynie nadaje nazwę „Osiedle im. Lucjana Boruty” dla części obszaru usytuowanego w na gruntach należących do Spółdzielni Mieszkaniowej w Drohiczynie.

2. Położenie osiedla określa mapa sytuacyjna, stanowiąca załącznik do uchwały.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Podlaskiego.

Przewodniczący Rady
Albin Łukaszewicz

Załącznik do uchwały nr XII/65/15
Rady Miejskiej w Drohiczynie
z dnia 26 listopada 2015 r.

UZASADNIENIE

Dwadzieścia pięć lat temu, 21 maja 1990 r. zmarł Lucjan Boruta – rzeźbiarz i poeta z Drohiczyna. Urodził się on w Drażniewie, nadbużańskiej wiosce, leżącej naprzeciwko Drohiczyna, po drugiej stronie Bugu, w 1929 roku. Po latach życiowej tułaczki w różnych miejscach Polski gdzie pracował, jako niewykwalifikowany robotnik, i po często dramatycznych przeżyciach, w 1959 roku osiadł w Drohiczynie. Został tutaj zatrudniony, jako kościelny w kościele pofranciszkańskim przez ks. Wiktora Glińskiego. Pomagając konserwatorom, zatrudnionym przy renowacji tamtejszej świątyni, objawił się jego talent artystyczny. Wówczas także zaczął wykonywać pierwsze rzeźby z drewna. W 1966 roku uległ wypadkowi, spadając z rusztowania w kościele, po którym nie odzyskał już nigdy pełnej sprawności. Jako inwalida, pracował jeszcze przez 5 lat w tym kościele. Później oddał się całkowicie swej pasji, która było rzeźbienie.

Jego prace, zarówno w plenerze, jak też w świątyniach, muzeach i domach prywatnych, można podziwiać między innymi w Drohiczynie, Sitańcu, Dąbrownicy, Zwierzyńcu, Krasnobrodzie, Włodawie, Horodle, Perespie, Łazówku, Ruskowie, Wirowie, Wegrowie, Topczewie, Karczówce, Rabce i Mariówce. Można je znaleźć również w Watykanie, Niemczech i innych krajach Europy, a także Afryki. Rzeźbił stacje Drogi Krzyżowej, wizerunki świętych, postacie historyczne oraz wiele krzyży. We wszystkich uwidacznia się jego niepowtarzalny styl, charakteryzujący się ostrymi pociągnięciami dłuta. Są też często naznaczone ekspresyjnym wyrazem emocji, zwłaszcza cierpienia.

Pod koniec jego życia, okazało się również, że Lucjan Boruta pisał wiersze. Pomimo niewielkiego wykształcenia, które posiadał, odznaczały się one wysokim poziomem artystycznym. Po śmierci jego wiersze zostały wydane drukiem.

Artysta został przyjęty do grona Siedleckiego Stowarzyszenia Twórców Kultury oraz był laureatem pierwszej edycji Nagrody im. Ludomira Benedyktowicza.

W Drohiczynie został zapamiętany również jako człowiek głębokiej wrażliwości i modlitwy. Wspominając go ś.p. ks. inf. Eugeniusz Borowski, powiedział kiedyś: „On ciągle szukał jeszcze czegoś więcej. Ludzie zmuszali go do tego, aby seryjnie robił krzyże i do dziś trudno znaleźć w Drohiczynie, dom ludzi wówczas tutaj mieszkających, aby w nim nie było „lucjanowego krzyża”.

Pogrzeb ś.p. Lucjana Boruty odbył się 23 maja 1990 roku w Drohiczynie. Został on pochowany na tutejszym cmentarzu grzebalnym. Jego osoba i twórczość stała się jednym z symboli i swoistą wizytówką miasta.

W związku z tym uznaje się za celowe nadanie nazwy osiedlu im. Lucjana Boruty, na terenie, którego mieszkał.

Nadanie nazwy nie spowoduje zmiany dotychczasowej numeracji porządkowej.